

“Tinc altres projectes i el Noia necessita aire fresc”

El davanter del club de Sant Sadurní Joan Feixas va anunciar la setmana passada que penjarà els patins a final de curs, després d'un trajecte de 21 temporades al capdamunt en què també ha jugat al Vilafranca, el Piera, el Flix i el Blanes

Feixas, al col·legi de Torrelavit, amb les samarretes dels clubs que ha defensat Foto: JAUME BOQUERA.

Joan Feixas tancarà a final de curs una etapa fonamental en la seva vida, disposat a emprendre nous camins en el món audiovisual, que fa temps que el sedueix. Ha jugat 21 temporades al màxim nivell i ha decidit que ja en té prou. Capità del Noia des de fa sis anys, ha estat i és un davanter elèctric que no ha perdut l'espurna malgrat els seus 39 anys. Plega, doncs, amb senzillesa un dels grans jugadors catalans de les últimes dècades. Un exemple d'humilitat, compromís i professionalitat.

Quan va començar a valorar la possibilitat de plegar? A principi de temporada. Volia provar-me a mi mateix, valorar el meu estat físic, el meu grau de motivació i decidir. Finalment, vaig optar per retirar-me i la setmana passada ho vaig comunicar a la família, el

club i els meus companys, dies abans del darrer partit europeu a l'Ateneu contra el Bassano en què vam accedir a la final a quatre de la CERS. Les sensacions, doncs, no eren prou bones? Sempre he estat un jugador molt crític. Veig que el meu rendiment no és l'adequat i també tinc altres projectes en el món audiovisual. A més, no vull ser egoista i crec que l'equip ja necessita aire fresc. Hauria pogut renovar, però? Sí, tenia aquesta possibilitat. Els últims anys sempre havia anat renovant de mutu acord. Hi ha molts joves del planter que empenyen el Noia... No tants com pot semblar perquè costa molt treure bons jugadors. Ara mateix n'hi ha dos o tres que poden fer el salt. Als joves d'ara els costa més tenir la dedicació que hi posàvem nosaltres. El grau d'il·lusió ha canviat, tot i que també és cert que són més descarats i això també és positiu. Vostè és 11 mesos més gran que el seu entrenador, Ferran López. Aquest factor el va fer reflexionar quan s'hi va trobar? No, va ser simplement anecdòtic. A més, en Ferran i jo havíem coincidit amb els infantils, els juvenils i en l'equip júnior. Si fes un audiovisual de la seva trajectòria, quins extractes de partits no hi podrien faltar? Els partits de les dues finals de copa i de la final de Montreux, que al cap i a la fi són els tres títols que he guanyat. I també hi afegiria partits destacats europeus en què ens vam classificar, com el que vam guanyar contra el Viareggio i en què vaig marcar el gol decisiu a 15 segons del final, o el del Porto. Quins han estat els pitjors moments de la seva vida esportiva? La temporada passada en la primera volta amb el Noia, quan després de molt de temps estant a la part alta ens vam veure a la part baixa de la lliga. Vam reaccionar en la segona volta. Digui el millor rival i el millor jugador que ha tingut al costat. David Càceres, quan vam coincidir al Noia, i Pedro Gil de contrincant. De porters, al meu gust el més regular és Egurrola, que t'obliga a canviar coses per superar-lo. Intentes coses que tampoc no saps fer gaire i acaba sent contraproductiu. És feixuga la feina del capità... Implica responsabilitat i ho he intentat fer el millor possible. He mirat sempre de fer pinya i he organitzat sopars, calçotades i actes per unir la plantilla en moments complicats. També he incidit a nivell personal en alguns jugadors, sobretot en els joves, per oferir-los la meua experiència. De tota manera, penso que té més influència a la pista un organitzador des del darrere que no pas un davanter. Manté la rapidesa intacta. Què menja? Per ser ràpid has de tenir un do innat i després treballar-ho. La meua alimentació es basa en la dieta mediterrània, en la varietat, tot i que la pasta –els hidrats de carboni– és bàsica perquè em dona l'energia. A més, sóc prim i fibrós i no m'engreixo. Com es defineix? No sóc molt tècnic com pugui ser Adroher o Marc Torra, per exemple, encara que sóc ràpid. Això m'obliga a fer les coses de manera diferent. Amb els anys també he après a dosificar l'esforç. Seria molt

interessant que els joves ho aprenguessin, però això només t'ho aporta l'experiència. Vostè va jugar amb la selecció catalana. Com veu el procés sobiranista del país? Vaig jugar cinc o sis partits amb la catalana i vaig guanyar la Golden Cup. Estic encantat d'haver-ho fet i crec que la selecció hauria de competir de ple dret. En l'àmbit polític, Catalunya hauria de tenir el dret a decidir el seu futur.

Publicat a:

Font del document:

http://www.el9.cat/nel9/article/8-esports/55-hoquei-patins/726405-tinc-altres-projectes-i-el-noia-necessita-aire-fresc.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss